

Arrest

nr. 78 304 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2010, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 7 april 2001 België binnen en dient op 24 april 2001 een asielaanvraag in.

Op 24 april 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 juni 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij arrest nr. 113 955 van 19 december 2002 het beroep verwerpt.

Op 20 juni 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenote van een burger van de Unie.

Op 21 november 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient hiertegen een verzoek tot herziening in; zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 35.

Op 17 augustus 2004 wordt verzoekster van ambtswege geschrapt uit het vreemdelingenregister van de stad Gent.

Op 30 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij verzoekster wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van een jaar. Op 26 juni 2007 wordt deze beslissing ingetrokken. Op 27 juni 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard, omdat verzoekster niet meer op het door haar opgegeven adres woont.

Op 16 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft.

Op 18 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 16 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *d.d.* 7 mei 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 februari 2010 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *d.d.* 14 augustus 2009 ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 23 augustus 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.08.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

E., N. (...)

geboren op 24.12.1951 te (...)

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.02.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit het door betrokkene voorgelegde medische attest dd. 10.04.2009 blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor de opstart van een medicamenteuze behandeling werd voorgesteld. Regelmatige opvolging door een specialist is niet noodzakelijk.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene. Uit informatie dd. 23.08.2010 afkomstig van de geneesmiddelenbank Delphi Care (www.delphicare.be - zie administratief dossier) blijkt dat de medicatie die betrokkene dient te nemen verkrijgbaar is in Rusland.

Betrokkene kan reizen. Immers, uit de beschikbare medische gegevens blijkt niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand en/of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de aangehaalde behandeling beschikbaar is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer van betrokkene naar haar herkomstland, zijnde Rusland.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie, in het herkomstland van betrokkene.

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via het systeem van verplichte ziektekostenverzekering, die gefinancierd wordt vanuit de staatsbegroting. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene, hebben bovendien recht op gratis medicijnen. Derhalve is de toegankelijkheid van de medische zorgen voor betrokkene gegarandeerd (zie administratief dossier).

Dit alles is overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Rusland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook de mogelijke schending van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wordt aangevoerd. Dat met betrekking tot de medische elementen van dit artikel verwezen wordt naar bovenstaande motivering.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de niet-medische elementen van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de door de advocaat van betrokkene aangehaalde wettelijke banden met België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

*Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.
(...)"*

Op 12 oktober 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft, langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2" van de Wet van 15 december 1980)

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;

- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting ;

- Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M. ;

- Manifeste beoordelingsfout.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 ter Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing hebben geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat de bestreden beslissing echter behept is met een interne tegenstrijdigheid.

Dat bij de analyse naar de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen moet nagegaan worden of de geneeskundige behandeling in het land van herkomst beschikbaar is en eveneens of deze behandeling in het land van herkomst financieel toegankelijk is voor betrokkene.

Dat het immers illegaal is te stellen dat een persoon die lijdt aan een bepaalde pathologie kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat de gevolgde behandeling beschikbaar is maar dat deze anderzijds financieel niet toegankelijk is voor deze persoon.

Dat dit immers een inbreuk zou zijn op artikel 3 EVRM, waarin in de bestreden beslissing ook wordt verwezen, aangezien verzoekster hierdoor in concreto van behandeling verstoken zou blijven.

Dat in casu in het rapport van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, Dr. K. G. van 23.08.2010 wordt gesteld dat :

(...)

Dat de inhoud van dit rapport dus stelt dat het geneesmiddel dat verzoekster dient in te nemen beschikbaar is op de Russische geneesmiddelenmarkt.

Dat het eveneens stelt dat de financiële toegankelijkheid van de behandeling afhankelijk is van de dosering, het aantal pillen per doos enzovoort. Dat deze prijzen kunnen variëren. Dat de sociale zekerheid enkel toegang geeft tot staatsziekenhuizen. Dat psychologische aandoeningen niet altijd gedekt worden door de private verzekeringsmaatschappijen.

Dat de bestreden beslissing echter stelt:

(...)

Dat echter uit het medisch rapport van Dr. G. niet zonder meer kan afgeleid worden dat de behandeling beschikbaar is én eveneens financieel toegankelijk.

Dat immers wordt gesteld dat de prijzen van deze medicatie varieert, alsmede de prijzen van de consultaties bij de geneesheer en bij de specialist. Dat hier nergens melding wordt gemaakt dat de

behandeling die verzoekster moet volgen gratis zou zijn, zoals de bestreden beslissing dit nochtans stelt, maar integendeel stelt dat de prijzen van het geneesmiddel en van consultaties door geneesheren en specialisten variëren.

Dat het rapport van Dr. Goorts bovendien stelt dat privé-verzekeringen, voor zover het aangaan van een privé-verzekering op zich al financieel haalbaar zou zijn voor betrokkene, psychologische verzorging niet steeds dekken.

Dat door in de beslissing te stellen dat de behandeling beschikbaar én toegankelijk is voor betrokkene de tegenpartij een motiveringsfout begaat."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij worden al de feitelijke en juridische gegevens die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing immers weergegeven. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van al die elementen en begrijpt om welke redenen de bestreden beslissing is genomen.

De verwerende partij stelt verder dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het advies van de geneesheer-attaché waarbij twee belangrijke punten doorslaggevend zijn voor het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Enerzijds blijkt uit het advies dat werd overgenomen door de bestreden beslissing dat de medische behandeling beschikbaar is in Rusland. Volgens de verwerende partij wordt dit overigens niet betwist door verzoekster. Anderzijds blijkt uit het advies dat de medische behandeling ook toegankelijk is in Rusland. Volgens de verwerende partij stelt het advies immers dat iedereen in Rusland onderworpen is aan een systeem van sociale zekerheid dat toegang heeft tot staatsziekenhuizen. De verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissing derhalve op correcte wijze heeft weergegeven dat aangezien de behandeling zowel beschikbaar als toegankelijk is er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Rusland. Het feit dat de medische behandeling toegankelijk is in Rusland wordt evenmin betwist door verzoekster. De verwerende partij wijst erop dat de conclusie in de bestreden beslissing volledig overeenkomt met het advies van de geneesheer-attaché, waarbij voor ogen dient te worden gehouden dat het feit dat er geen bezwaar is op een terugkeer naar het land van herkomst de basis vormt voor de bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt die conclusie door verzoekster niet weerlegd noch betwist.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een verkeerde voorstelling van feiten waardoor de verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten.

De verwerende partij stipt ten slotte aan dat verzoekster op geen enkele manier uiteenzet in welke mate de terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM).

De verwerende partij besluit dat het enig middel ongegrond is.

2.3 In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4.1 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert verzoekster in zeer algemene bewoordingen en zonder nadere precisering de schending aan van "*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*". Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft op 14 augustus 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

In het middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing behept is met een interne tegenstrijdigheid. Verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 augustus 2010, stelt verzoekster dat uit dit rapport niet zonder meer kan worden afgeleid dat verdere medische behandeling zowel beschikbaar als financieel toegankelijk is in Rusland. Volgens verzoekster wordt in het verslag van de arts-attaché immers opgemerkt dat de prijzen voor medische zorgen en medicijnen kunnen variëren, alsmede de kostprijs van een consultatie bij een huisarts en bij een specialist. Verzoekster wijst erop dat nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de medische behandeling die zij moet volgen gratis zou zijn, zoals de bestreden beslissing nochtans stelt. Volgens verzoekster blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 augustus 2010 bovendien dat psychologische aandoeningen niet altijd gedekt worden door de private verzekeringen. Verzoekster besluit dat door in de beslissing te stellen dat medische behandeling zowel beschikbaar als financieel toegankelijk is de verwerende partij een motiveringsfout begaat.

In het verslag van de arts-attaché d.d. 23 augustus 2010 wordt over de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland het volgende overwogen:

“Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Rusland (Federatie van) :

- *Verwijzend naar de informatie dd. 23/8/2010, afkomstig van de geneesmiddelendatabank Delphi Care (met informatie over Belgische en buitenlandse specialiteiten, via www.delphicare.be) blijkt dat Sertraline verkrijgbaar is in de Russische Federatie, onder de merknaam Zoloft.*
- *Verwijzend naar een mail dd. 14/10/2008, afkomstig van de assistente van een Russische arts, blijkt dat onder andere trazodone (eveneens een antidepressivum) beschikbaar is in Rusland onder een andere merknaam, Trittiko, en wat de kostprijs hiervan is. Dat de prijs verschillend kan zijn naargelang dosering, aantal pillen per doos enzovoorts. Wat de kostprijs is van een consultatie bij een huisarts en bij een specialist. Dat de prijzen voor medische zorgen en medicijnen niet vastliggen en kunnen variëren. Dat in Rusland iedereen onderworpen is aan een systeem van sociale zekerheid dat enkel toegang geeft tot staatsziekenhuizen. Dat private verzekeringen toegang geven tot betaalde medische zorgen maar dat psychologische aandoeningen niet altijd gedekt worden door de verzekeringsmaatschappijen.*

De aangehaalde medicamenteuze behandeling met sertraline en medische opvolging/behandeling door een huisarts zijn met andere woorden beschikbaar in Rusland (Federatie van).”

In de bestreden beslissing wordt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van verdere opvolging en behandeling in Rusland het volgende overwogen:

“Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene. Uit informatie dd. 23.08.2010 afkomstig van de geneesmiddelendatabank Delphi Care (www.delphicare.be - zie administratief dossier) blijkt dat de medicatie die betrokkene dient te nemen verkrijgbaar is in Rusland.”

En:

“Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie, in het herkomstland van betrokkene.

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via het systeem van verplichte ziektekostenverzekering, die gefinancierd wordt vanuit de staatsbegroting. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene, hebben bovendien recht op gratis medicijnen. Derhalve is de toegankelijkheid van de medische zorgen voor betrokkene gegarandeerd (zie administratief dossier).”

De Raad stelt vast dat bij lezing van de diverse passages niet blijkt dat de thans bestreden beslissing behept is met een interne tegenstrijdigheid, en wel om volgende redenen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 augustus 2010 wordt verwezen naar informatie afkomstig uit de geneesmiddelendatabank Delphi Care en naar een e-mail d.d. 14 oktober 2008 van de assistente van een Russische arts. In voornoemde e-mail wordt melding gemaakt van het feit dat het *antidepressivum* Trazodone onder een andere merknaam beschikbaar is in Rusland en dat de prijs ervan fluctueert naargelang de dosis en de hoeveelheid pillen in een doos. In de e-mail d.d. 14 oktober 2008 wordt verder algemene informatie gegeven over de kostprijs van geneesmiddelen en medische zorg in

Rusland en wordt aangestipt dat iedereen er onderworpen is aan een systeem van sociale zekerheid dat slechts toegang geeft tot overheidsziekenhuizen.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris de bevindingen van de arts-attaché – met name dat de nodige medische behandeling beschikbaar is in Rusland en dat alle Russische burgers onderworpen zijn aan een systeem van sociale zekerheid – herneemt en dat hij daarnaast de specifieke gezondheidsproblemen van verzoekster aankaart. In de bestreden beslissing wordt er immers uitdrukkelijk op gewezen dat burgers die lijden aan de aandoening van verzoekster recht hebben op gratis medicijnen. De Raad laat gelden dat daar waar de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies beperkt tot het summier beschrijven van de algemene situatie in Rusland wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststellingen van de arts-attaché herhaalt en tevens dieper ingaat op de specifieke gezondheidstoestand van verzoekster en de toegankelijkheid van de zorgen; van enige tegenstrijdigheid is dan ook geen sprake.

Verzoekster maakt *in casu* niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.4.4 In de mate waarin verzoekster ten slotte de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET